

er begået en fejl, der efter almindelige regler bevirker, at han får et erstatningskrav mod det offentlige, vil han ad denne vej kunne få sit tab dækket.

Til § 4.

Som tidligere anført er fristen for opbevaring af hittegods 1 år og 6 uger.

Det er politiets og justitsministeriets opfattelse, at denne opbevaringsfrist efter nutidens forhold er alt for lang, og at kun en meget ringe del af det indleverede hittegods udleveres til ejerne i den sidste del af opbevaringstiden. Denne antagelse støttes af en undersøgelse, der er foretaget af Københavns politi, hvorved der er tilvejebragt oplysning om, hvor længe 6500 hittegodeffekter, der i sidste halvdel af 1947 blev tilbageleveret ejerne, havde været i politiets varetægt, inden tilbageleveringen fandt sted. Lidt over halvdelen blev tilbageleveret på indleveringsdagen og den følgende dag. 5245 genstande blev tilbageleveret indenfor de første 10 dage, og kun 108 af de 6500 genstande havde været opbevaret mere end 3 måneder ved tilbageleveringen til ejeren.

Den lange opbevaringsfrist bevirker, at der stilles betydelige krav med hensyn til lokaler til opbevaring af det indleverede hittegods, og i København har det siden begyndelsen af 1945 været tvungende nødvendigt at bortsælge hittegods med undtagelse af særlig kostbare effekter inden udløbet af den foreskrevne opbevaringsfrist, fordi det har været umuligt at skaffe plads til forsvarlig opbevaring af effekterne indtil opbevaringsfristens udløb.

Da hittegodsauktioner afholdes med ret store mellemrum, og da ejeren kan kræve det tabte tilbage, lige til det er bortsolgt, vil den tid, der skal gå, inden ejeren mister sin ret til tingen, i almindelighed blive noget længere end den fastsatte opbevaringsfrist.

Under hensyn hertil og til resultatet af den af Københavns politi foretagne undersøgelse vedrørende længden af opbevaringstiden, har man fundet det forsvarligt at foreslå fristen nedsat til 3 måneder.

Bestemmelsen om, at hittegods skal sælges, finder ikke anvendelse i de tilfælde, hvor rede penge indleveres som hittegods, og justitsministeriet agter i de bestemmelser, der udfærdiges i medfør af § 8, at fastsætte, at værdipapirer, hvis kurs noteres, kan sælges ved et pålideligt pengeinstitut, jfr. retsplejelovens § 557 angaaende bortsalg af værdipapirer, som der er gjort udlæg i.

Til § 5.

De gældende bestemmelser indeholder ikke nogen hjemmel for, at letfordærlige varer, der indleveres som hittegods, kan bortsælges inden opbevaringsfristens udløb, men det følger formentlig af forholdets natur, at bortsalg kan ske straks efter indleveringen, idet det klart er i ejernes interesse, at varerne sælges, fremfor at de bliver ødelagt, og man har da heller ikke i praksis været i tvivl om, at letfordærlige effekter kan sælges straks.

Lovforslaget indeholder i § 5 udtrykkelig hjemmel for, at letfordærlige varer kan sælges straks, og at salget kan ske underhånden, idet auktionssalg i disse tilfælde ville være i høj grad upraktisk. Det samme gælder i tilfælde, hvor det indleverede hittegods vel ikke hører til det, man almindeligvis forstår ved letfordærlige varer, men hvor opbevaring i 3 måneder dog må antages at ville medføre en væsentlig værdiforringelse, og desuden i tilfælde, hvor opbevaring ville være forbundet med uforholdsmæssig store omkostninger. Ejeren mister dog ikke straks ved bortsalg ethvert krav, men han har indtil den normale opbevaringsfristens udløb ret til salgssummen med fradrag af omkostninger og findeløn. I de tilfælde, hvor det kan være tvivlsomt, om bortsalg bør ske straks, må hensyn tages til, om det efter et fornuftigt skøn må antages at være i ejerens interesse, at det fundne sælges, således at hans ret til udlevering af det fundne ændres til et krav på salgssummen.

Til § 6.

Denne paragraf indeholder bestemmelser om findeløn i de tilfælde, hvor det tabte kommer tilbage til ejeren, eller hvor denne efter reglerne i § 5 får salgssummen for det tabte udbetalt.

I patent af 28. september 1767 er det fastsat, at ejeren, når han indfinder sig og får det fundne tilbageleveret, skal betale „en liden Douceur i Findeløn efter Værdien, Omstændighederne og Politi-Mesterens Sigende“.

Der er ikke ved forslaget, der foreskriver, at der ved fastsættelsen af findeløn skal tages hensyn til det fundnes art og værdi, findestedet og de nærmere omstændigheder ved fundet, tilsigtet nogen realitetsændring af de gældende bestemmelser.

I de tilfælde, hvor finderer tilbageleverer det tabte direkte til ejeren, fastsættes der ikke nogen findeløn af politiet, men det må være overladt finderer og ejeren at træffe aftale desangående. Begrundelsen herfor er, at det vil volde politiet praktiske vanskelig-